

Цінь Шенянь

ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ДОСЛІДЖЕННЯ БЛЮЗОВОГО ГІТАРНОГО ВИКОНАВСТВА

Qin ShengYang

PROBLEMS OF THE METHODOLOGY FOR STUDYING BLUES GUITAR PERFORMANCE

Методика вивчення блюзового виконавства стикається з низкою проблем, що зумовлені багатшаровістю самого феномену блюзу. Він проявляється і як музичний стиль, і як соціокультурне явище, і як історичний феномен та навіть форма літературної творчості. Відповідно, вивчення цього феномену вимагає глибокого розуміння його культурного контексту та естетичних засад.

Серед основних труднощів можна виокремити розмитість жанрових меж блюзу. Він охоплює різні стильові напрями — від дельта-блюзу до електричного чиказького звучання. Це ускладнює формування уніфікованої методології, адже кожен піджанр має свої особливості щодо структури, мислення, звуковидобування, фразування та імпровізації. Більше того, блюз як музична універсалія має унікальну спроможність до асиміляції в різних соціальних умовах та поєднання з іншими стилями, жанрами та культурними концепціями. Таким чином, спроби сформувати традиційну для музикознавства методику дослідження блюзу дуже складно, адже він постійно намагається розсунути будь-які класифікаційні обмеження.

Другою важливою проблемою є специфіка формування виконавського стилю. Блюзова традиція передбачає індивідуальність виконавця, його особисту манеру подачі музичного матеріалу. Тому методика дослідження персоналій діячів блюзу має забезпечувати баланс між відтворенням автентичних зразків та розвитком музичного почерку сучасних виконавців. Це досягається через аналіз гри видатних блюзових гітаристів з акцентом на розуміння генези походження їхнього індивідуального стилю, принципів виконавської техніки тощо.

Третій аспект — соціокультурний контекст. Блюз виник як вираз соціального протесту, відображення емоційного стану та життєвого досвіду афроамериканської спільноти. Без розуміння цього контексту неможливо повною мірою передати дух блюзового виконавства. Методика має включати елементи культурологічного аналізу, який дозволяє усвідомлювати глибинні смисли блюзової музики. У цьому контексті важливими є праці соціологів та музикознавців, чий внесок у розуміння соціокультурних процесів дозволяє глибше усвідомити специфіку блюзу як мистецького явища.

Також важливим є методологія вивчення аспектів технічної підготовки блюзових виконавців. Ця сфера має багато специфічних прийомів гри, таких як бендінг, слайд, вібрато, що потребують особливої уваги, знання регіональних та історичних особливостей самих інструментів та звуковидобування на них. Підхід, що базується на єдності інтелектуального та фізичного компонентів виконавської діяльності, дозволяє формувати комплексне розуміння техніки гри. Теоретичні основи, класифікація технічних прийомів та їхнє практичне освоєння повинні інтегруватися в науковий контекст дослідження блюзового гітарного виконавства.

Отже, методика вивчення блюзового виконавства повинна базуватися на комплексному підході, що поєднує культурологічний та історичний підходи, широке застосування контекстного й компаративного аналізу та дослідження особистісних

виконавських стилів, які саме в цьому музичного напрямі набувають особливо опуклих рис. Лише поєднання цих складових дозволить досягти всебічного вивчення такого унікального явища як блюзове гітарне виконавство.

Се Пен

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ АКАДЕМІЧНИХ ТРАДИЦІЙ У СУЧАСНІЙ ПРАКТИЦІ КИТАЙСЬКИХ ВОКАЛІСТІВ

Xie Peng

REPRESENTATION OF EUROPEAN ACADEMIC TRADITIONS IN THE CONTEMPORARY PRACTICE OF CHINESE VOCALISTS

В умовах складних культурно-діалогічних процесів сьогодення та мистецької взаємодії в системі «Схід — Захід» набуває стрімкого розвитку академічне вокальне виконавство в Китаї, що є віддзеркаленням глибокого засвоєння та асиміляції традицій європейського співочого професіоналізму.

Адаптація в далекосхідному художньому просторі мистецького досвіду, накопиченого в західноєвропейській (оперній та концертно-камерній) практиці, музично-освітній сфері, опора на систему виконавсько-стильових принципів та методологічних настанов бельканто — художньо-ціннісного еталону європейської співочої культури й маркеру академічного вокального мислення — склали підвалини формування національної вокально-академічної школи в Китаї. Біля джерел цього унікального мистецько-художнього феномену, початок формування якого припадає на 1920–1930 рр., — виконавська та педагогічна діяльність плеяди яскравих творчих постатей європейських фахівців, які працювали в Піднебесній, а також їх адептів — китайських вокалістів, серед яких, зокрема: Ін Шаннен, Лі Баочень, Хуан Цзі, Чжоу Шуань та ін.

Самобутність та цілісність китайської академічної вокальної школи, її активний розвиток та популяризацію мистецьких здобутків на сучасному етапі буття забезпечують провідні центри музичної культури та освіти КНР, сконцентровані в Пекіні, Шанхаї та ін. містах цієї країни (яким належить історична першість у засвоєнні та впровадженні західних музичних традицій), а також регіональні осередки (мистецько-освітні заклади та концертно-філармонічні й ін. установи) численних провінцій та автономних областей Піднебесної.

Кристалізація в Китаї академічної вокальної школи, утворення в її межах вокально-виконавської парадигми, формування співочого репертуару тощо є наслідком перетину загального і особливого, інтонаційно-музичного та вербального, асиміляції національних, етнотрадиційних та інонаціональних професійно-академічних вокальних традицій. Процес адаптації екстрапольованого методико-практичного й концертно-виконавського досвіду в практику китайських співаків здійснюється з урахуванням комплексу природних чинників їх вокальних голосів, характеру звуковідтворення, а також фонетичної специфіки китайської вербальної мови (普通话 путунхуа), принципово відмінної від системи європейських мов, зокрема італійської (засадничої для вокально-академічної сфери).

На сучасному етапі китайська академічна вокальна школа досягла значного мистецького розвитку та інтегрувалась у світовий мистецький простір. Високі професійні досягнення її презентантів у виконавській сфері (завдяки поширенню